

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 2/únor 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>C. S. Lewis: Čtyři lásky</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo v pondělí 13. 2. Zabývalo se přípravou **výročního sborového shromáždění**, které proběhne **2. dubna**.
- Bratr Jiří Čujan ml. zajistí **opravu stolu Páně**.
- Vzhledem k **mrazům** má přístavba asi třítýdenní zpoždění. Bude dokončena v červenci 2017.
- Pokračuje **sběrka na přístavbu**. Peníze možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888.
- Příští **schůze staršovstva** bude již 6. března 2017.
- V předstihu zveme na **rozhovor s Pavlem Rumlem**, bývalým vojenským kaplanem, plánovaný po bohoslužbách 26. března.

jad

Z KALENDÁŘE

- 19. 2. bohoslužby, JFP, Večeře Páně
- 26. 2. bohoslužby, Marta a Aleš Drápalovi
- 3. 3. (pátek) od 18.00 Světový den modliteb žen – koná se v nuselském sboru ČCE; více na straně 18
- 5. 3. bohoslužby, JFP, rodinná neděle
- 12. 3. bohoslužby, JFP
- 26. 3. bohoslužby, Pavel Ruml

MODLITBY ZA JEDNOTU KŘEŠŤANŮ

V rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů jsme se 24. ledna 2017 v našem kostele setkali nad Písmem se sestrami a bratry z katolické farnosti v Braníku, z Bratrské jednoty baptistů, z Církve adventistů sedmého dne a s evangelíky z Nuslí.

Téma týdne modliteb: Smíření – Kristova láska nás nutí.

Přímluvné modlitby začínaly slovy: Milosrdný Bože, Kristova láska nás nutí, abychom prosili o odpuštění za to, ...

... že jsme vždy nedokázali milovat

... za svou nenávist a pohrdání druhými

... že jsme druhé odsuzovali a falešně obviňovali

... za všechny podoby vzájemných předsudků a diskriminace

... že jsme druhé pronásledovali a mučili

... že jsme při životě udržovali narušené společenství mezi našimi církvemi

... že jsme v minulosti upírali svým bratřím a sestrám náš společný domov

i za to, že ještě dnes podporujeme náboženskou nesnášenlivost

... za všechny války, které jsme proti sobě vedli ve tvém jménu

... že jsme své křesťanství žili odděleně od ostatních a odchýlili se tak od společného povolání uzdravit celé tvorstvo

... že jsme zneužívali svou moc

... že jsme se stranili svých bratří a sester i společenství, v nichž žijeme, a přispívali tak ke vzájemnému odloučení

... za svou pýchu

a odpovědí na každou prosbu bylo: „Pokorně tě prosíme: Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Pane, náš Bože, pohled' na zed', kterou jsme postavili, zed' oddělující nás od tebe i od sebe navzájem. Odpusť nám naše hříchy. Uzdrav nás. Pomáhej nám strhávat všechny rozdělující zdi a sjednoť nás v sobě.

Mám pocit, že setkání bylo mimořádně upřímné a přátelské. Možná, že k neformálnosti přispělo i to, že se zpívalo při kytáře, a že po ukončení bohoslužebné části jsme mohli přejít do apsidy, kde bylo teplo a občerstvení i dost času pro rozhovor. Ani jsme nepostřehli, že je už půl deváté a mělo by se jít domů.

RČ

UŽ DLOUHO MI PŘICHÁZÍ NA MYSL,

že bych ráda napsala nějaký příspěvek do Brány. Ale o čem?

Témata mi běží hlavou různá. Vina, odpuštění, moje vlastní hranice? Každé to téma se mnou nějak úzce souvisí, prochází nějakou částí mého života, nebo se do ní stále vrací. Každý den nabývá na důležitosti jiné. Každý den je spojen s jiným tématem, každý den něco jiného vyvstává. Přemýšlím, analyzuji, zaujímám postoj a ukládám zpět do přihrádek.

Teď, když chci psát něco, co by mělo být pro ostatní zajímavé, tak najednou nevím, které z těch témat vybrat. Nakonec se, teď v neděli odpoledne, rozhodnu psát o něčem, co ke mně přišlo dnes v Braníku při Bohoslužbách. O něčem, co mě tam potkává často – o lásce.

Dnes, dnes to přišlo u jedné sloky písně. Nezáleží na tom jaké, písní tam zní mnoho. Ani nezáleží na tom, o čem jsem zrovna přemýšlela. Zkrátka v tu chvíli jsem cítila, jako by se mě někdo dotkl, říká se Duch svatý (?), ale já si nedovolím určovat co je Duch svatý, nevím, v tu chvíli jsem jen cítila (a stále cítím) lásku. Ta chvíle bývá krátká, ale intenzivní – jako by se mě něco dotklo. Stává se to u Večeře Páně, při modlitbě... někdy. V tu chvíli cítím lásku a dojetí, cítím, že mě Ježíš miluje, že miluje lidi a učí nás, abychom se milovali navzájem. Cítím tohle v každém z nás, jako by láska byla mořem a my byli rybami v něm. Někdy je té lásky v mém životě málo, pak ji hledám buď v modlitbě nebo v Písmu. Vždycky tam je, ale v našem sboru ke mně přichází nejčastěji. Láska ke mně chodí ve snech, cítím ji na hřbitově, v úsměvech mých dětí, nebo v letmém pohledu někoho, koho potkám jen tak na ulici.

Přišla jsem do branického sboru před dvanácti lety s mým mužem, který byl tenkrát čerstvě obráceným křesťanem. Tenkrát jsem přišla jako matka dvou dětí, bylo mi 25 let a bylo mi tak nějak jasné už před tím, že Bůh je. Ovšem tak nějak nevyřčeně, mimo můj svět.

Se vztahem k Ježíšovi to bylo takové zvláštní, při vyslovení jména Ježíš jsem měla trochu pocit, jako když se mi někdo dívá vyraženým sukem do kabinky na plovárně. Živě si také pamatuju, jak divně mi bylo, když jsem se dívala na lidi v tomto, ale i v jiných sborech. Lidi ze sboru mi připadali tak nějak mimo, jako by jim bylo hodně věcí z tohoto světa tak nějak jedno. Kvůli svému muži jsem se rozhodla nějakou dobu u toho setrvat a dívat se, co to

se mnou dělá. Můj muž mi tenkrát doporučil, ať si to nějak srovnám a buď přijmu Ježíše, nebo můžu začít chodit do Synagogy.

Trochu se tomu teď usmívám, když si uvědomuju rozpolcenost mé rodiny. Otec Žid a matka katolička, kam jinam bych asi mohla patřit než do evangelického sboru. Z dětství si vzpomínám na jednu dětskou modlitbičku, kterou mě naučila babička, a na velké mlčení. Neslyšela jsem a neznala jsem o Bohu nic, natož o Ježíšovi.

Když jsem přišla do Braníka, hledala jsem ho tedy poprvé, neznala jsem ho a ani jsem pořádně nevěděla, jestli je. Jak to potom bylo a jak mé obrácení probíhalo to už je jiný, snad zatím příliš osobní příběh, který tu dnes vyprávět nebudu. Důležité tenkrát bylo to, že jsem ho hledala a on se mě tehdy poprvé dotkl. Tenkrát to bylo, jako bych do tmy zašeptala „Jsi?“ a on mi řekl ANO.

Dotkl se mě podobně jako dnes, při sloce té písně. Když píšu tyhle řádky, uvědomuju si, že dnes cítím to stejné, co tenkrát. Cítím lásku, dojetí nad tím vším, nad tím, že On mě miluje, nad tím, že tady nejsem jen tak, zbytečně a náhodně. Ano, Ježíš mě má rád a tahle věta není jen větou, já ji skutečně cítím. Jak jeho lásku, tak to, že pro nás lidi umřel a že se pro nás jednou vrátí. Nevěřím proto, že mě to doma učili, ale proto, že se mě dotkl a já to ucítila.

Co bylo potom, tedy po tom prvním dotknutí? Šla jsem do kostela požádat o křest. Pan farář Rejchrt si mě tenkrát spletl s nějakou slečnou z výchovného ústavu v Hodkovičkách. Vlastně jsem se i podobně cítila, šla jsem odvážně o křest žádat, ale nebyla jsem si jistá, zda ho opravdu dostanu, že si ho zasloužím, vzhledem k mé nevalné minulosti. Chodila jsem na katechismus a na jaře roku 2007 jsem byla pokřtěna. Je to deset let.

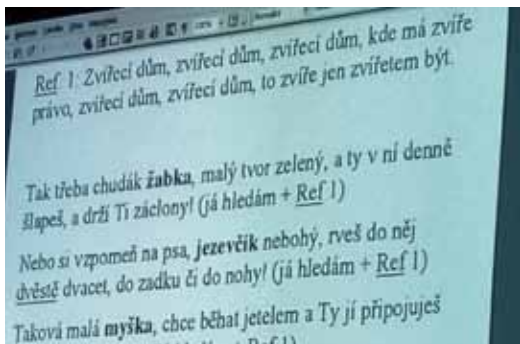
Dívám se teď skrz tenhle papír a uvědomuju si, že to bylo nejkrásnějších a nejopravdovějších deset let mého života. Nerozumím všemu a ani rozumět nebudu, ale můžu jeho lásku hledat pořád znova. Můžu ji hledat a nacházet skrz vás, bratry a sestry v našem sboru. V Branickém kostele jsem se nikdy nesetkala s ničím špatným, co mě jinak v životě často potkávalo a čeho jsem i já někdy schopna. Vždycky jsem tam dostala lásku, podporu a podepření ve chvílích, kdy jsem to nejvíc potřebovala. Považuji to za malý zázrak, považuju to za něco, co není samo sebou. Já za to cítím velkou vděčnost.

Marie Saudková

BRANÍ XOBĚ VIII.

V neděli 29. ledna 2017 se konal 8. ročník kulturního počínu, kdy členové a přátelé branického evangelického sboru předvádí ku obveselení ostatních cokoli je napadne... a napadlo je leccos, značně nesourodého:

JFP zavzpomínal na bláznivou akci, kdy se na internetovou výzvu sešla na Václavském náměstí pod „koněm“ (který vlastně nebyl kůň, ale zebra) skupinka lidí (většinou ve zvířecích maskách), která protestovala proti zneužívání zvířat. Oprášil a zazpíval píseň *Já hledám zvířecí dům*.

„Babinec“ předvedl scénku „Lhát se nemá“, kterou vymyslela Eva Borecká. Odehrává se v čekárně před ordinací.

Jan Winkelhöfer představil nové filmy, které by stály za zhlédnutí.

Rut Nývltová přednesla vlastní překlad básně *Näher zu Dir*, která byla otištěna v německém *Na každý den*.

Dáňa Pinc zahrál a zapíval
variance na píseň *Tichá noc*.

Hubendourky Zdiša
s Haničkou zapívaly píseň
„Špiček, moje faldíky, břiško
mám veliký...“

Petr Bísek pohovořil o zkušenostech z emigrace v Americe a o vydávání
Amerických listů.

Celý program byl zakončen modifikovanou písní **Tluče bubeníček**:

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
lasičáci vstávat, hola pojdte ven!*

*Máme routu, levanduli,
proto dáme na kebuli
baziliškům všem, baziliškům všem!*

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
čarotele vstávat, hola polez ven!*

*dáš nám rosol čarotelí
proto dáme na kebuli
baziliškům všem, baziliškům všem!*

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
jednorožci vstávat, hola pojdte ven!
vaše rohy už se bělí
proto dáme na kebuli*

baziliškům všem, baziliškům všem!

*Tluče bubeníček, tluče na buben,
hej, Tabito, vstávej, hola polez ven!
draci jsou na bitvu skvělí
proto dáme na kebuli*

baziliškům všem, baziliškům všem!

Program uváděli **Verunka Mazná** a **Mikuláš Fantys** (na titulní stránce). ■

Malé zamyšlení nad duchovními kořeny v hudbě Johanna Sebastiana Bacha

Johann Sebastian Bach (1685–1750) je genius nejvyššího řádu. Myslím, že je velmi důležité se zamyslet a zmínit se o kořenech, ze kterých Bachova tvorba vychází. U většiny pozdějších mistrů, hlavně v období romantismu, dominovalo „Já“ a vyjádření vlastního nitra. Zcela jiný byl Bachův životní a světový názor. Jeho ústředním bodem byl Bůh. Z hluboké a upřímné zbožnosti nepsal jen pro svůj úspěch ve světě, ale ke slávě Boží. *Soli Deo Gloria* – samému Bohu sláva, nebo *Jesus Iuva* – Ježíši pomoz, tato slova jsou

napsána v mnoha partiturách jeho děl, nejen duchovních, ale i světských. V jednom opise z roku 1738 je poučení (návod), týkající se generálbasu (číslovaného basu):

„Generálbas je dokonalým a úplným základem vší hudby, který se hraje oběma rukama. Levá ruka hraje předepsané noty, pravá ale k tomu vyhmatavá konsonance a disonance. Tak vytváří dobře znějící harmonii, ke cti a chvále Boží a k přípustnému osvěžení a povznesení mysli a má být tak jako všechna hudba, tak také generálbas koncem a příčinou a nic jiného, než jen ke cti Boží a osvěžení mysli! Kde se toho nedbá, tam není žádná hudba, ale jen ďábelské brebentění a vřeštění.“ JAK AKTUÁLNÍ A POUČNÉ!

Jeho duchovní hudba vychází z protestantského chorálu. (Viz kantáty, Matoušovy a Janovy pašije atd.) Ve své knihovně měl všechny Lutherovy spisy, včetně jeho překladu Písma, s podrobnými komentáři Abrahama Calova. Také „Následování Krista“ od Tomáše Kempenského, několik svazků sebraných kázání významných teologů jako Augusta Pfeiffera, Heinricha Müllera a Erdmanna Neumeistera. Právě tyto tituly a dochovaná „Calovova bible“, v níž je mnoho podtržených pasáží, poznámek a dalších stop intenzivního čtení, jsou svědectvím o Bachových čtenářských zvycích a důkladném exegetickém studiu bible, jež předcházelo hudební interpretaci textů z Písma v kantátách a v duchovní tvorbě. Dle výroku Friedricha Nietzscheho z roku

1878 „je v Bachovi příliš mnoho syrového křesťanství... On ve své hudbě stojí na prahu moderní evropské hudby a směřuje do budoucnosti, ale vždy se dívá zpět směrem ke středověku“ (!).

Obraťme svoji pozornost například na kantátu BWV 106 „**Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit**“ (Actus tragicus). Kantáta vznikla kolem roku 1707, Johannu Sebastianovi bylo 22 nebo 23 let. Je to zázrak! Bůh mu jistě vedl ruku při psaní tohoto i jiných děl. V této kantátě je již prakticky zakódováno vše, co později uplatnil ve Mši h-moll, Janových a Matoušových pašijích, houslových Sonátách a Partitách, violoncellových Suitách atd. Použil zde velmi omezených prostředků – 2 zobcové flétny, 2 violy da gamba a continuo. Dále malý čtyřhlasý sbor + sola soprán, alt (kontratenor), tenor a bas.

Výmluvný je výběr textů z Písma a luteránských chorálů. Kantátu otevírá krátká instrumentální Sonatina, kde je velice silně vyjádřen smutek a bolest. Navazuje sbor „*Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit*“. (Boží čas je ze všech nejlepší čas). Text je ze Skutků apoštolských 17,28. Je v tom důvěra a spolehnutí se na milost Boží. Následuje tenorové sólo na text žalmu 90,12 „*Ach Herr, lehre uns bedenken...*“ (v ekumenickém překladu – Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce). Navazuje basové sólo – „*Bestelle dein Haus!*“ (Izajáš 38,1: Udělej pořizení o svém domě, neboť zemřeš). Plynule navazuje sbor v tónině b-moll (!) – „*Es ist der alte Bund: Mensch, du musst sterben*“ (Sírachovec 14,17: Od věků platí výrok: „Určitě zemřeš“).

Do sboru nastupuje sólový soprán na text Zjevení 22,20 „*Ja, ja komm, Herr Jesu, komm...*“, (Amen, přijď, Pane Ježíši!) – vnáší světlo a naději do našeho údělu. V další části, kterou přednáší alt (kontratenor), je zhudebněn text žalmu 31,6 – „*In deine Hände befehl' ich meinen Geist*“ (Do tvých rukou kladu svého ducha, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný). Odpovídají slova našeho Pána z Lukášova evangelia 23,43, která přednáší bas: „*Heute wirst du mit mir im Paradies sein*“ (Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji). Do této části zároveň nastupuje Lutherův chorál z roku 1524 „*Mit Fried' und Freud' ich fahr' dahin*“ (V pokoji a radosti tam odcházím). Kantátu uzavírá sbor na slova A. Reusnera z roku 1533 – „*Glorie, Lob, Ehr' und Herrlichkeit sei dir, Gott Vater und Sohn bereit, dem heil'gen Geist mit Namen...*“ (Sláva, chvála, čest a velkolepost buď tobě Bože Otče a synu vzdávána, též Svatému Duchu).

Poselství této jedinečné kantáty – i přes náš lidský úděl a smrt, máme naději ve svém Pánu.

Jaroslav Kulhan

CESTA DO ANGLIE

Děti studují, někdy déle, někdy krátce, a někdy také studium ukončí. Náš Jakub studoval jeden rok v Cambridgi. Úspěšně, takže získal titul Master of Philosophy. Tak to chodí i u nás, že některé obory se pořád skrývají za filosofii, byť s ní souvisí třeba jen velmi málo, ba dokonce vůbec. Komu by se ale chtělo na každý takový obor vymýšlet novou zkratku, že? Takže M. Phil.

Británie je díky nízkonákladovým aerolinkám dostupná dnes snáze než dříve. Dostat se z letiště vlakem a jinou veřejnou dopravou na cílové místo může snadno stát polovinu ceny letenky. My jsme letěli s EasyJet. To je společnost, která se prezentuje takovou ošklivou oranžovou. Na konci letu se ale prezentovali moc hezky: stevard požádal cestující, aby zatleskali dvojici malých dětí, co seděly vpředu a „byly moc hodné celou cestu“. Moc se mi to líbilo. Trochu uvolnit odosobněnou atmosféru, přinést i do formálních vztahů něco lidského rozměru, to Angličané umí, a je to příjemné.

Graduace je obřad, který má svá pravidla, jež nezapřou svůj středověký původ. Každý, komu je titul udělován, poklekne před vicekancléřem, a ten sevře jeho ruku do svých dlaní a pronese formuli *Auctoritate mihi comisa admitte te ad gradum Magister Philosophiae, in nomine Patris et Filii et Spiritum Sanctum*. Titul, o který jde, se samozřejmě mění. Formule je jinak pořád stejná, ale je možné požádat o vynechání trojičního dodatku. Z téměř sta studentů, kterým byly udělovány tituly v nejrůznějších oborech, tak učinili tři. Odhaduji, že ve dvou případech šlo o uvědomělé ateisty. Ten zbylý byl zjevně muslim. Ten ani nepoklekl (před tím, než přišel na řadu, universitní úřednice cosi dlouho vicekancléřovi šeptala).

K vicekancléři přivádí jednotlivé studenty zástupce jejich koleje. Podle tradice musí každého studenta držet za pravou ruku. Aby se to urychlilo, tak přichází studentů najednou více – každý má pak k dispozici jeden prst.

U magisterských studentů mají koleje dnes roli pouze společenskou. Bývají tam ubytováni a pokud chtějí, tak se účastní společných večeří (za ty se však platí). Při graduaci z koleje vycházejí oblečení v hábitech, a jdou průvodem do budovy universitního senátu, kde probíhá vlastní obřad. Jdou ovšem posilnění vynikajícím předchozím společným obědem, kam mohou v omezeném počtu pozvat i pár hostů. Měli jsme tu čest. A musím přiznat, že tak výtečně a vybraně připravené a upravené jídlo jsem do té doby nejedl: opékané artyčoky s houbami, lanýžovým pestem a glazovaným sýrem pecarino, perlička obalená v parmské šunce s čekankovým listem a batátovým pyré, a konečně

hruškové pyré se šafránem a lehce slanou karamelovou zmrzlinou podávané společně s hruškovým tarte Tatin. K tomu vynikající víno z vlastních sklepů. Jesus college, o kterou jde, má rozsáhlé vinné sklepy a mezi svými profesory vynikající znalce, kteří rozhodují, jaké víno se nakoupí a uskladní. Vyznají se v tom tak dobře, že pro kolej jde o ziskový podnik. Tedy přesněji, nakoupené víno se zaplatí z prodeje přebytků z dříve zakoupených ročníků, tak jak díky dobrému výběru získaly na ceně.

Společná jídla na koleji začínají modlitbou. V kolejích bývají v neděli i bohoslužby, na kterých často hovoří některý vyučující o tématu, které považuje za důležité. Samozřejmě, že to nebývá nijak osobně vyznavačsky vyhraněné. Spíše naopak, způsob podání bývá vědomě nábožensky neutrální. Na rozdíl od zpěvu, který je tradiční a tak i nepřímo křesťansky vyznavačský.

Pro mnoho studentů, ba možná pro velkou většinu z nich, jsou relikty někdejšího těsného spojení university s křesťanstvím něčím, co mívá se stejně malým zájmem jako třeba sochy Jindřicha sedmého a Jindřicha osmého.

Svádí to ke zobecněním – jako kdyby křesťanství bylo v dnešní době v britské společnosti pořád nějak přítomno, ale jaksi v pozadí. Myslím si, že to většinou lidí takhle vyhovuje. Jistě, jsou tady bojovní ateisté, o kterých se pak píše v novinách, a jsou tady vyznávající křesťané, kteří si jsou stále ostřejší vědomi, jakou jsou menšinou. Křesťanství má přesto v Británii pořád jakési historické privilegium. A k tradicím britského myšlení patří, že něčí privilegium se nevykládá automaticky jako ukrácení práva toho druhého.

Jiný obrázek se ale naskýtá, díváme-li se na život církve nikoliv přes její sepětí se společností, ale hledíme-li na dění uvnitř. Z Cambridge jsme jeli do Nottinghamu, kde má momentálně zaměstnání Lukáš, náš další syn. Se Zuzkou chodí ke svatému Jiljí, tedy St. Giles. To je gotický chrám s počátky ve čtrnáctém století, ve kterém sídlí živý a moderní sbor anglikánské církve. Mají dvoje bohoslužby: Holy Communion a Contemporary Service. Takhle jsem to zažil už leckde v anglosaském světě. Tradiční bohoslužby, kde většina lidí je okolo sedmdesáti let, a živé, spíše evangelikální než liberální, bohoslužby pro mladší a střední generaci. Dobře to dokumentuje přerod, kterým církve procházejí: chození do kostela přestává být společenským aktem, a stává se aktem ryze osobním, vyznavačským. Je to totéž jako u nás, ale trochu jinak. Společnost a církve se neoddělily nějakým řezem jak se u nás děje odlukou církve a státu, které se říká církevní restituce. Společnost s církví pořád nějak počítá a občas ji i podpoří. A naopak. Bez takového sepětí by třeba v Německu (byť tam je to nastaveno trochu jinak) těžko zvládali péči o příchozí a uprchlíky.

Zdá se, že těch živých sborů nemá anglikánská církev až tak málo. Do konce se zdá, že se jí daří – přes veškerý obrovský úbytek návštěvnosti kostelů – lépe než některým tradičním evangelikálními církvím. Důvody mě napadají dva: anglikánská církev je velmi málo doktrinálně regulována, lidé se tam necítí vázání nějakou pevnou katechetickou normou. A za druhé, důraz na osobní zbožnost jednotlivců se nepřenáší jakýmkoliv mocenským způsobem na děti. Alespoň u svatého Jiljí jsem to tak vnímal – děti jsou zvány ke svobodnému pobývání ve sboru, nejsou zatěžovány zbožným očekáváním, rodiče – sami často uvěřivší v dospělosti – vědí, že je třeba nechat prostor pro jejich zrání a vlastní rozhodnutí.

V anglikánské církvi roste poznání, že k tomu, aby nově uvěřivší člen v církvi zůstal, aby nevyhasl, musí mít farnost vybudovanou vnitřní podpůrnou strukturu. Úplně mě vyvedlo z míry, když jsem při minulé návštěvě byl přítomen mládežnickým bohoslužbám, kde hlavní náplní byl výklad důležitosti skupinek. Tedy ten způsob, kdy se pět až deset členů sboru schází k rozhovorům o životě a víře a ke společným modlitbám. Mluvílo o tom více lidí a já jsem pak zašel za jedním starším pánem – metodistou, který měl od anglikánské církve povolení v ní kázat, a ptal jsem se ho, co se to stalo, že anglikánská církev podporuje skupinky. Zpočátku mé otázce nerozuměl. Teprve když jsem mu vysvětlil, že přeci bývalo zvykem se na skupinky dívat jako na trojského koně, který může svést církev k sektářství, tak se pousmál a řekl něco ve smyslu, že tak to možná bylo před dvaceti a více lety, a že se ještě možná pár farářů někde najde, co to tak vnímají, ale celkově že už je to úplně jinak. Ono jde totiž o to, že pokud společnost, ve které žijeme, je rostoucím způsobem vůči křesťanství lhostejná nebo nepřátelská, tak přestává jakýmkoliv způsobem přispívat ke kultivaci či prohloubení naší víry, našeho porozumění víře. Ba naopak, podněty, které každý den přicházejí, často potřebují zpracovat způsobem, na který jedinec v danou chvíli úplně nemusí stačit. To je úplně jiná situace než když společnost byla většinově křesťanská. A protože to tak dnes je, tak roste potřeba vytváření vnitřních struktur církve, které by každému jejímu údu nabídly jistou zpětnou vazbu, které by mu nabídly prostředí, ve kterém může ve víře růst, prostředí, které ho podrží ve chvíli krize. Držím těm u svatého Jiljí palce.

Aleš Drápal

STRÍPKY Z MLÁDEŽE

5. 1. DISKUSE O KAZATELI 1–2 (MARNOST NAD MARNOST):

Čím více moudrosti, tím více mrzutosti; kdo množí vědění, množí žal. (Kaz 1,18)

Za každé 2 roky se objem našich uložených informací zdvojnásobí. Vzdělání zajišťuje lidem lepší životní podmínky ve všech ohledech, ale přesto nejinteligentnější lidé bývají pesimisté. Člověka k rozhodnutí něčemu věřit většinou nepřijme rozum. Přesto mám pocit, že Kazatelův verš má i druhou stranu: Tak, jako z poslouchání hudby, pobývání ve společnosti nebo dokonce trávení času s blízkými, ani z nabytých znalostí člověk nezískává automaticky čisté štěstí. To, co mají vůbec všechny „víry“ v jádru společné, ale není jasný plán ke štěstí, ale spíše interpretace dění kolem – životní přístup. Nemohu se ubránit myšlence, že řada lidí se vlastně napůl vědomě drží od toho se ptát na svůj význam a zůstávají tak na svém komfortním místě. Žal jim pak může být nenahraditelným poslem důležité zprávy.

12. 1. KŘESLO PRO HOSTA: IVO A KRISTÝNA PLHÁKOVI

Dneska je to legrace, protože každý má svůj názor, ale tehdy všichni táhli za ten jeden, komunistické provaz. Já když jsem sem přišel, tak tu byl v zásadě spor, ale já jsem ho nepozoroval, mě přišlo, že často, jak si ten Pavel s tím Alešem umějí krásně vykládat, jak se umí přít kulturně a kultivovaně o pravdě. Mě to strašně oslovovalo.

19. 1. JAN ČIŽINSKÝ (STAROSTA PRAHY 7): KŘEŠŤAN A POLITIKA

■ *Přejdete někdy takový finální bod, kdy máte pocit: teď jsme něčeho dosáhli?*

Neustále jsou nový a nový věci, co člověk musí řešit. My se třeba už 10 let soudíme o pozemek, na kterém jedna paní zavřela školku. 10 let tam stojí ozdobený vánoční stromeček a vypadá to tam jak v Černobyli. Mám ale takovou tabulku, tam mám asi 200 různých úkolů, co je potřeba udělat. A ty pořád samozřejmě přibývají, ale mám radost, když prostě kliknu -hotovo- a ono to zmizí.

■ *Co tedy znamená, že má politik úspěch?*

Asi to, že po čase někdo řekne, že udělal něco dobrého. Jinak z politiky se nedá odejít, než s ostudou, jinak to asi nejde – prohrajete, nebo už ne kandidujete. Pro mě je třeba taková inspirace starosta Reykjavíku – ne přímo v tom, co dělal, ale v tom, jak se mu podařilo uspět. Šel do toho v době, kdy byl Island poznamenán hospodářskou krizí a neměl moc peněz a on šel do

voleb, že to vypadalo jako recese, že zařídí ledního medvěda v zoo a takový věci. Ale lidi mu dali důvěru a ten Reykjavík fakt hospodářsky zachránil, ale po 4 letech toho nechal a šel dělat něco jinýho. Tak to je třeba metoda, jak toho docílit. Zase na druhou stranu, my bychom chtěli ten post obhájit, protože máme pocit, že se nám fakt podařilo Prahu 7 proměnit a rádi bychom vyslali takovej vzkaz i do dalších částí – hodně lidí třeba i přichází konzultovat, jak mohou uspět, ve své části – abychom mohli ukázat, že to jde třeba udržet i po víc, než jedno volební období.

JAK SE ZMĚNILY HODNOTY ŽIVOTA

HODNOTOVÝ SVĚT PO CELÉ GENERACE ZNAL TZV. SEDMERO HLAVNÍCH HŘÍCHŮ:

- pýchu
- lakomství
- nestřídmost
- závist
- hněv
- smilstvo
- lenost.

POSTUPEM ČASU SE JEJICH OBSAH PROMĚNIL DO DNEŠNÍ PODOBY:

- z *pýchy* se stalo **zdravé sebevědomí**;
- z *lakomství* **zákon ekonomiky**;
- *nestřídmost* se povýšila na **vyšší životní úroveň**;
- *závist* v **boj o spravedlnost**;
- *hněv* ve **zdravou reakci na nekorektní jednání druhých**;
- *smilstvo* v **prevenci proti neurózám**;
- *lenost* se proměnila ve **výraznou a chronickou tendenci odkládat plnění povinností a úkolů na pozdější dobu**;

Díky této moderní nomenklatuře zbavil se starý kontinent těžkých hříšníků. Připočteme-li k tomu ještě jiné, dnes už málo známé, skoro archaické pojmy jako

- *hulvátství*, které se změnilo ve **svobodu projevu**,
 - *okrádání* definované jako **svobodný trh**,
 - *zanedbanou výchovu dětí* jakožto **tvorbu vlastního názoru potomstva**,
 - *neúctu k tradici* proměněnou ve **vítězství zdravého rozumu** a
 - *likvidaci pozitivních hodnot* jakožto **zbavení se předsudků**,
- nacházíme se v aktuálně nám známém prostředí uprostřed Evropy.

K tomu dodám, že

- *svoboda* se povýšila na **svévůli jednotlivce**,
- *tolerance* se proměnila v **ustupování zlu** a
- *korektnost* v **povinný názorový koridor**.

doc. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D., dr. h.c.

ODPOUŠTĚNÍ

Když se rozhodneme, že někomu něco nikdy neodpustíme, neprosíme tím vlastně v páte prosbě Otčenáše: „Neodpusť nám naše viny, jako i my neodpouštíme svým bližním?“

M. Barclay

Odpouštění bylo a je tématem všech velkých náboženství v dějinách. Křesťanství zde není výjimkou. Téma odpouštění patří k jeho centrálním pojmům. V žádném jiném náboženství není kladen tak velký důraz na odpouštění, jako je tomu v křesťanství.

Základní zvěst křesťanství hovoří o Bohu, který nás má rád, který je laskavý, milosrdný a odpouštějící. Zároveň vede i ty, kteří k němu vzhlížejí, aby i oni odpouštěli lidem, kteří jsou jim nablízku (bližním). V určitém smyslu jde o to, aby svým jednáním napodobovali Boží chování. Tím dostává odpouštění charakter něčeho posvátného. Odpouštění je jak viděno v širším zorném úhlu, a to nejen v mezilidském styku, ale i ve styku člověka s tím, koho věřící pokládají za bytost nejvyšší – s Bohem.

V Bibli, v Novém zákoně, se slovo odpouštění objevuje v původních rukopisech celkem 142krát. I to ukazuje na jeho důležitost v životě křesťana. V určitém smyslu jde u odpouštění o obdobu centrálního pojmu láska (typu

agapé), a to v podstatně konkrétnější a praktičtější podobě. Výzvy k odpouštění se v Bibli často vyskytují v souvislosti s výzvami k soucítění s druhými a k laskavosti v jednání s nimi. Pozoruhodné je, že odpouštění není závislé na žádosti viníka – ba ani na jeho pokání.

Předností Nového zákona je to, že tam můžeme nejen slyšet příběhy o odpouštění, ale i pozorovat odpouštění v životě Ježíše Krista. Jak v jeho běžném životě – viz např. odpouštění ženě hříšnici (Lk 7,36–50), tak i těm, kteří ho křižovali: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23,34).

Co nám tím křesťanské pojetí odpouštění říká? V prvé řadě to, že člověk není odsouzen k tomu, aby byl bezmocně ovládán zlem – ani takovým zlem, jakým jsou myšlenky na pomstu. Změna je možná. Existence odpouštění je toho dokladem.

Z knížky „O odpouštění s Jaro Křivohlavým“

Pozvánka na Světový den modliteb (žen) do Nuslí

Vážené sestry, vážení bratři, milí přátelé,

zveme vás k aktivní účasti na ekumenickém shromáždění
Světového dne modliteb (SDM),
které konáme na Praze 4 pravidelně již více let
a vždy střídáme místa konání.

SDM 2017 se uskuteční opět přesně v den Světového dne modliteb, a to
v pátek 3. března 2017 od 18 hodin
ve sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 4-Nusle,
ul. Žateckých 1169/11.

Texty pobožnosti připravily pro tento rok křesťanky z Filipín a téma určily: „Jsem k vám snad nespravedlivý?“ (Mt 20,1–16)

Přípravné ekumenické setkání (rozdělení textů, modliteb, vybraní písní, organizační záležitosti) bude v **pondělí 27. února 2017 od 17.30 hodin** tamtéž – ve sboru ČCE v Nuslích.

Prosíme o vaši účast. Těšíme se s vámi na shledání!

Se srdečnými pozdravy
Jindřiška Buttová, CČSH (606 832 443) a
Marta Zemánková, ČCE (737 922 950)

OBSAH 2/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Modlitby za jednotu křesťanů	4
ekumenické setkání 24. ledna v Braníku	
Už dlouho mi přichází na mysl...	6
Marie Saudková o lásce	
BraníXobě VIII.	8
J. S. B.	10
malé zamyšlení nad duchovními kořeny v hudbě J. S. Bacha	
Cesta do Anglie	12
vypráví Aleš Drápal	
Střípky z mládeže	15
Jak se změnilы hodnoty života	16
zamyšlení Maxe Kašparů	
Odpouštění	17
z knížky O odpouštění s Jaro Křivohlavým	
Pozvánka na Světový den modliteb (žen) do Nuslí	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 2/únor 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

